

CRÍTICA TEATRAL

“La Plaça del Diamant”

L'obra “la Plaça del Diamant” de Mercè Rodoreda és tot un clàssic de la literatura catalana. Ha estat representada i llegida per milers de persones. L'autora ens parla amb sentiment i realisme sobre un tema transcendental i pròxim per als més grans de la família: la Guerra Civil Espanyola. Ho fa a través de la vida d'una noia anomenada Colometa. Una noia alegre i amb moltes ganes de ser feliç, però a qui les coses se li compliquen amb la guerra. El seu marit, en Quimet, i molts dels seus amics moren. Ella es queda sola amb els seus fills i sense diners. I tan desesperada arriba a estar que fins i tot es planteja matar-los i després suïcidat-se, però troba el suport de l'adroguer, amb el qual es casa i aconsegueix tenir una vida decent.

L'adaptació teatral d'aquesta obra per Josep Maria Benet i Jornet és una representació bastant fidedigna de l'obra escrita. Sap resoldre hàbilment els llargs monòlegs de la protagonista amb una “veu en off” i els infinits canvis d'escena. Encara que gairebé quatre hores de representació són difícils d'aguantar, la intensitat i l'expectació envers el desenllaç et fan estar alerta i atent.

En l'obra, la primera cosa que crida l'atenció és la treballada escenografia que acompanya fidelment les diferents accions que transcorren. La música també ajuda a crear l'ambient idoni per a la representació, ja que està molt ben triada i reforça, en cada moment, els sentiments i el caràcter de les accions. Per mi, són dos elements indispensables per l'obra. Un altre de menys indispensable són els efectes especials, molt simples, però bastant creïbles i que omplen l'obra de petits detalls.

L'altre tema que cal esmentar, sens dubte, són els actors i sobretot el personatge de la Colometa. Un personatge que lluita per sobreviure a la Guerra de la manera que sigui i a qui ningú li regala res. L'actriu Sílvia Bel és tot expressivitat i emoció. En tot moment, controla i sap transmetre al públic el que se li demana.

Pel que fa al director de l'obra, Jordi Roig, cal dir que amb aquesta obra ha apostat per l'espectacularitat i que arrisca tot introduint nens i animals a la representació, ja que, en el teatre, aquests dos elements són incontrolables.

Resumint, personalment, l'obra m'ha agradat força i crec que està molt ben treballada i representada. La recomano a tots aquells que no s'hagin llegit el llibre. Un llibre en què Rodoreda ens parla d'uns herois desconeguts de la Guerra Civil que també van haver de lluitar. I on també critica l'ideal masclista per impedir a les dones realitzar els seus somnis.